

Den Europæiske Union og bliver parter i de traktater, som danner grundlag for Unionen, med de dertil foretagne ændringer og tilføjelser. Vilkårene for optagelsen og de nødvendige tilpasninger af traktaterne er, i henhold til art. 1, stk. 2, indeholdt i Akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne. Akten udgør en integrerende del af Traktaten, hvilket indebærer, at Akten kun kan ændres på de i Traktaten fastsatte betingelser. Det følger heraf, at Akten – bortset fra den i art. 2, stk. 2, andet afsnit, nævnte situation – kun kan ændres ved en ny traktat, som vil kræve medlemslandenes ratifikation, jfr. dog nedenfor. Ifølge art. 1, stk. 3, finder de beføjelser, som er tillagt institutionerne i henhold til de traktater, som danner grundlag for Unionen, anvendelse på denne traktat. Dette medfører bl.a., at EF-Domstolen, i overensstemmelse med de traktater, som danner grundlag for Unionen, samt denne Traktat har fortolkningskompetence for så vidt angår bestemmelserne i tiltrædelseskomplekset.

Såfremt de nuværende medlemsstater samt Norge, Østrig, Finland og Sverige inden den 1. januar 1995 har afsluttet deres ratifikationsprocedurer og deponeret ratifikationsinstrumenterne, træder Traktaten i kraft den 1. januar 1995 i henhold til art. 2, stk. 1 og stk. 2.

Såfremt et af de tiltrædende lande ikke rettidigt har deponeret sine ratifikationsinstrumenter, træder traktaten i henhold til art. 2, stk. 2, andet afsnit, i kraft for de stater, som har foretaget den rettidige deponering af disse instrumenter. Som nævnt ovenfor kan traktaten med dertil hørende Akt, bilag og protokoller kun ændres ved en ny traktat. Traktatens art. 2, stk. 2, andet afsnit, forudsætter dog, at Rådet med enstemmighed kan foretage visse nødvendige tilpasninger i traktaten og de dertil knyttede dokumenter, såfremt en stat ikke rettidigt har deponeret sit ratifikationsinstrument. En tilsvarende bestemmelse var indeholdt i tiltrædelseskomplekset vedrørende Danmarks, Irlands og Storbritanniens tiltrædelse samt vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse.

I Akten, som indeholder vilkårene for Norges, Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse af EU, er det i lighed med tidligere tiltrædelsesakter i en række bestemmelser forudsat, at Rådet, i en periode mellem undertegnelsen af Traktaten og dens ikrafttræden, kan vedtage retsfor skrifter, som er nødvendiggjort af tiltrædelsen. Med henblik på at sikre, at de nye medlemslan-

de ikke, efter deres tiltrædelse, kan stille spørgsmålstegn ved gyldigheden af de forskrifter, som vedtages i henhold til Aktens bestemmelser i perioden inden tiltrædelsen, fastslår art. 2, stk. 3, udtrykkeligt, at sådanne forskrifter træder i kraft på datoen for Traktatens ikrafttræden. Forudsætningen for, at disse bestemmelser får virkning, er således Traktatens ikrafttræden. Det følger heraf, at såfremt Traktaten ikke træder i kraft, vil de pågældende retsfor skrifter aldrig få gyldighed.

Art. 3 bestemmer, at de forskellige sproglige versioner af Traktaten, som er udfærdiget dels på de nuværende medlemslandes sprog, dels på finsk, norsk og svensk, alle har samme gyldighed.

Akt vedrørende vilkårene for Norges, Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne.

Akten indeholder de under forhandlingerne fastsatte vilkår for Norges, Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse af EU, og de tilpasninger af traktaterne, som tiltrædelsen giver anledning til.

I lighed med Akten vedrørende Danmarks, Irlands og Storbritanniens tiltrædelse (herefter TA-73), Akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse (herefter TA-81) og Akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse (herefter TA-86) består Akten vedrørende Norges, Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (herefter TA-95) af følgende fem dele:

1. Principperne (art. 1-10).
2. Tilpasning af traktaterne (art. 11-28).
3. Tilpasning af institutionernes retsakter (art. 29-30).
4. Overgangsforanstaltninger (art. 31-150).
5. Bestemmelser om iværksættelsen af denne Akt (art. 154-177).

Bortset fra en række fællesbestemmelser vedrørende institutionerne og landbrug er Aktens fjerde del opdelt i fire afsnit, som indeholder overgangsforanstaltninger for henholdsvis Norge, Østrig, Finland og Sverige.

Første del

Principperne

Ansøgerlandene accepterede, som det også var tilfældet ved de tidligere udvidelser, på de første forhandlingsmøder for Østrigs, Finlands